

NEKROLÓG

Obituary

DR. MAGASSY LAJOS
(1929–2009)

A világháború utáni magyar növénynemesítők jeles nemzedékének tehetséges, hűséges tagja volt. A pálya Sopronhorpácson kezdődött 1952-ben – s ott is ért véget. Halkan, csendben, mint egész élete. Pannóniában, övéi között.

A cukorrépa nemesítés tudósa volt, 1976-tól intézeti igazgató. Volt fiatal ösztöndíjas Amerikában, szakmánk képviselője a világban. A Magyar Tudományos Akadémia szakbizottságainak, valamint a brüsszeli Nemzetközi Cukorrépa Kutató Intézetnek tagja. Az egykori Pannon Agrártudományi Egyetem c. egyetemi tanára, konferenciák előadója volt. Cukorrépa nagyhatalmak számoltak sikerével Európa-szerte. Nagyszerű eredménnyel folytatta egykori principálisa Sedlmayr Kurt, Kossuth-díjas nemesítő munkáját. Megkapta a nemesítőknek adott legnagyobb elismerést, a Fleischmann Rudolf díjat is.

Együtt voltunk az egyetemen, Budapesten is, Gödöllőn is. Kollégiumban is, albérletben is. Választott szakmája – hivatása – törvényeit nagy tiszteletben tartotta, jól megtanulta, ismerte. Kandidátusi disszertációját, *A répa szaporodásbiológiája* címmel, már 1960-ban megvédte. Új cukorrépa fajtái sorra állami elismerést kaptak 1970–1993 között. Egyedülálló genetikai összetételű típusokat hozott létre. Kutatásai kiterjedtek a heterózis, a poliploidia, a hímsterilitás, a beltenyésztés és más hasonló témákra. Eredményeit a nemesítésben és a vetőmagtermesztésben is hasznosítják.

Tucatnyi szakkönyvben vállalt részt s több mint száz tanulmányt, dolgozatot publikált. Tanított is. Rábeszélésemre vállalta, hogy a Budapestről Szolnokra telepített Cukortermelési Kutató Intézet főigazgatói posztját – 1977-től néhány évre – betöltse. Majd visszatért Sopronhorpácsra, laboratóriumai, ré-

paparcellái, meg a Széchenyi család fasorai közé. Onnan ment nyugdíjba, a Kutató Intézet (maradványa) igazgatójaként 1990-ben. Évfolyam találkozóink biztos résztvevője maradt.

A Magyar Növénynevelés Története című, csaknem 800 oldalas könyvet 1969-ben adta ki az Akadémiai Kiadó. A szerzők között – *Bálint Andor; Bócsa Iván, Jánossy Andor, Kurnik Ernő, Molnár Béla, Petrasovics Imre*, s mások nevét olvashatjuk. A felsoroltak, sajnos, már valamennyien elmentek. A jeles összefoglaló mű szerkesztője, *Kapás Sándor* is. Most követte őket az akkor legfiatalabb szerző, *Magassy Lajos*, aki a cukorrépa nemesítésének történetét, termesztésének elterjedését ritka alaposággal írta meg a könyvben. Idézi *A. S. Marggraf* német vegyész is, aki 1747-ben mutatta ki, „hogyan a répában a nád-cukorral azonos cukor található, de maga sem sejtette ennek korszakalkotó jelentőségét.”

A gyászjelentés Pál apostoltól idéz: „A jó harcot megharcoltam, a pályát végigfutottam, hitemet megtartottam.” A mondat növénynevelői ars poetica is lehetne az utolsó (?) cukorrépa-nemesítő fejfáján. Reménykedjünk, hogy nem, azaz lesznek folytatók.

Magassy Lajos hamvait 2009. április 2-án a Vas megyei Ölbő temetőjében helyezték örök nyugalomba.

Romány Pál